

El color de la llum

El color de la llum és el títol d'un muntatge que es va veure al teatre de Blanes a finals de març. Teatre-document, teatre-documental? Diguin-li com vulguin, en tot cas un tipus de teatre al qual, fins ara, m'apropava amb reserva. Com m'havia passat fa unes setmanes amb Clàudia al teatre de Lloret, la decisió d'obviar les meves prevencions va resultar un encert.

A Clàudia una filla de «desapareguts» (assassinats) durant la dictadura militar argentina explicava la seva història. Ella, la veritable protagonista de carn i os sense actors interposats. Un relat punyent que va resultar encara més emotiu per una sòbria i continguda interpretació (?).

A El color de la llum són els actors del Cicle Verbatim qui donen veu als relats de mitja dotzena de fotoperiodistes de l'Estat espanyol. Amb direcció de Ferran Joanmiquel i una posada en escena, també, sòbria, sense efectismes vam comprovar com et poden atrapar unes històries i unes imatges tan «reals». Foto-periodistes, dones i homes, que volten mig món testimoniant el dolor, la violència, la desesperació, la mort... Però també l'hospitalitat, l'alegria, la solidaritat de la gent més humil del planeta. Professionals que, sovint, per dotze fotografies que gairebé els costen la vida, no cobren més de 10 euros. Professionals que veuen, sovint, com el seu treball in situ és desvirtuat a molts quilòmetres de distància per un text a peu de foto, totalment allunyat de la realitat de la imatge que suposadament complementen. El text que convé a les agències, als grups mediàtics i als interessos que serveixen.

El col·loqui que en acabar va propiciar la companyia, entre el públic i el fotoperiodista Òscar Rodbagva resultar tan interessant com la mateixa obra. Així, ens va assabentar com l'ONU, l'Unicef i altres organismes semblants són un niu d'interessos i corrupteles. Com moltes guerres (totes?) són instigades o, directament, generades per les grans potències a major benefici de la seva indústria bèl·lica.

« Les guerres són una fira. S'hi mostren i experimenten les últimes joguines» ens va dir l'Òscar. També que, avui, el fotoperiodisme no pot competir amb la immediatesa d'una imatge captada per un mòbil i la seva ràpida divulgació per les xarxes. I que els nous fotoperiodistes som cadascun de nosaltres. I que això posa a les nostres mans un poder enorme pel qual, polítics i poders fàctics no tenen encara un antídote (l'estan buscant!). Escoltant-lo em venia al cap un poema de Joan Brossa: « La gent no s'adona del poder que té. Amb una vaga general d'una setmana, n'hi hauria prou per ensorrar l'economia, paralytzar l'estat i demostrar que les lleis que imposen són innecessàries».

Tornant a casa em van venir al cap algunes preguntes: qui i què defineix el que és bo i el que és dolent? Com

destriem entre el que és veritat i el que és mentida? Avui, aquí mateix, a Catalunya veiem com, a cada punt, la realitat és informativament manipulada per manipular-nos. Des de tots els costats. Haurem d'aprendre, ràpidament, a detectar-ho. Haurem de prendre, també ràpidament, consciència del contrapoder que les noves tecnologies han posat a les nostres mans. I haurem d'aprendre, sobretot, a posar-les al servei de la fraternitat, la solidaritat i l'entesa de tots els pobles. Ah! I de la veritat!

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/selva/2018/04/01/color-llum/904733.html?utm_source=rss